Från Tidningens medarbetare i Sverige

För Svenska Canada Tidningen.

DÄR VÄGEN I SVERIGE BÖRJAR.

Från en långfärd i Lappland.

Af Julia Svedelius.

Nu är det inte om turisternas Lappland jag vill berätta. Inte om malmådrornas Lappland med dess stora industricentra. De befolkas till stor del af svenska män och kvinnor, som kommit från landets sydligare delar.

Kiruna och Gellivare drar folk med samma magnet, som tillfört Amerika så mycket arbetskraft. Man tjänar "money" däruppe i gruffälten, där Amalmen innehåller 70 procent ren järn och där man redan undersökt bergens innandöme till ett djup af 6,000 meter och beräknat malmkvantiteten ensamt i Kiruna till 740,000,000 ton.

Där dåna sprängskotten och kasta stenraketer i luften, där rassla rutschbanevagnarna och där tjäna arbetare ända upp till 7.46 kr. pr. dag.

Nej, det är till Lapplands ödebygd och ödebygdsfolk jag vill föra er.

Kom och följ med. Själf har jag rest tvåhundrafemtio mil på landsvägar däruppe detta sista år och lärt mig älska det folk, som kämpar i tålamod sin kamp att få brödet för dagen att räcka till.

Väl går frosten ofta förhärjande öfver deras uppbrukade jordbit och dödar på en enda natt ett års förhoppning. Men nybyggaren i vildmarken har seghet och kraft i själen och tro på att det blir väl alltid någon råg. Och sin torfva älskar han, kanske just därför att han fått slita så mycket för den. I dessa trakter har jag också mött de ursprungligaste lappar, som vandra bland svenska fjäll.

Nu glida vi bort från Kiruna en isig förvårsdag. Ut till stillhet och storhet. Det är ett stycke skön svensk natur häruppe; där fjällen ligga orubbliga med hvita hjässor och där renhjordarna intill flera tusen djur sammanhållas af de lurfviga lapphundarna. Och skidande lappar, som hojta och skrika, medan andedräkten går som en sky ur munnen och kommer ögonhåren att frysa ihop, följa sina hjordar.

Och här och där i snön sitta störar nerkörda med skynken af trasiga kaffebalar.

Det är "vargskrämmor" för att om möjligt skrämma vargen bort från renarnas vintervägar.

Men ibland är snön röd, och rester af en renkropp visa platsen för ett nattligt vargadåd.

Till Karesuando går vår färd. Till Sveriges nordligaste församling. Ett viktigt stycke land. Vid dess gränser sammanstöta tre riken: Sverige, Norge och Finland. För ett år sedan blef det en landsväg hit upp. Förut hade folket i kyrkbyn nära fem svenska mil att gå, innan körväg nåddes.

Det var en underbar dag när det första hjuldonet rullade fram. Barnen sprungo bakom husknuten i förskräckelse — det var ett så stort under. Nu var det inte mer än 22 mil till järnvägsstationen. Nu var man med ens förflyttad midt ut i den stora världen, nu var den ringlande, hvita nygrusade vägen som en stark tråd, med hvilken man var fastknuten med hela fosterlandet. Undra på att dagen var ofattbart stor och höglidig för både stora och små.

Och den blågula flaggan hissades i topp både hos prestens, länsmannen och skolläraren.

Och de, som bodde på andra sidan Muonio älf, som forsar nedanför sluttningen, där kyrkbyn ligger, de undrade hvad märkvärdigt som hände på svenska sidan i dag. Ja, en nyfiken finngubbe stötte forsbåten i sjön och begaf sig öfver just när milstolpen märkt med Noll km. slogs i marken. Det märket betyder, att här börjar vägen i Sverige.

Fattig och karg är naturen i Karesuando. Sex mil söder om kyrkplatsen upphöra barrträden att växa. Endast lfitet småbjörk sticker ur jorden. Stammarna huka och vrida sig, liksom stode de jämt i bäfvan för de väldiga snöstormar, som bruka komma norrifrån med tordönsvrål och yrsnö.

Under mer än två månader af året lefver människorna däruppe ett skymningslif. Men en dag fram i februari, syns en guldstrimma.

Voj, Voj. Nu blir den än större. Gud faders stora guldklocka är uppdragen på nytt, och lappar och nybyggare tala om solen, som de skulle tala om en kär vän, som återkommit från en lång resa till andra trakter.

Och när solen kommit, då rullar tiden med fart, och snart stundar påsk, då karesuandolapparna komma till kyrkbyn ner från fjällen med sina renhjordar. Ända till femhundra lappar lysa upp den grå kyrkbyn.

Och alla familjelifvets fäster aflösa hvarandra. Det är barndop, bröllop och begrafning hos lappfamiljerna. Och fästerna väfvas in i hvarandra, liksom händelserna knyta sig samman i alla människors lif.

I den gullysande nya kyrkan, som blef färdig en tid innan landsvägen kom till, där mötas lapparna. Där sitta de "under tak" i trygghet och ro. Där stämma de möte med Herra Jumala — Herren Gud — där förtro de honom bekymmer och hämta tröst af pappis, det är prestens ord.

Nu på annandag påsk, som är lapparnas största helgdag, har han vigt två brudpar. De granna lappbrudarna med tre sjalar öfver axlarna tassa kyrkgången ned i hvita brudskor af bröllopsrenens skinn, och utanför kyrkdörren vändt, finnmarks-rissla rna, och så bär det i väg på skaren till nybyggarens närbelägna gård, bröllopskalaset skall stå, så länge det kokta renköttet räcker.

Vi tränga ihop oss. Det är ett brokigt följe, som mötes därinne. Inga andra ljus lysa än pörteldens flammande lågor, som stiga upp och kasta ett rödt sken öfver lapp-pälsarna.

Man sätter sig på golfvet, tätt, tätt. De nydöpta barnen ligga i sina komsior, trehylsor fordrade med renkalfskinn, och de skrika ilsket, när hundarna slicka dem öfver ansiktet.

Vid dörren sitter begrafningsskaran; som före bröllopet följde en trött fjällvandrare till hvilan. Men framme vid det ohyfläde bordet ha bröllopsparen tagit plats. De hålla hvarann i händerna, medan de tugga på de kokta köttbitar, som de nyss slitit loss från det stora köttstycket, som ångar ur träfatet, där det är uppstjälpt.

I en torkad renmage, som står på bordet lik en stor, öppen skinnpung, plocka mörka fingrar oafbrutet stycken af renost, som är rikelapps finaste kalasmat.

Och snart börjar kaffekoppen gå från mun till mun.

Jag har varit på ett lappbröllop med fyrtio gäster och en kaffekopp och ingen enda knif och gaffel.

Men brud och brudgum sågo ändå lyckliga ut, gästerna voro förnöjda — hvad felade då?

Det var en fest för sådana, som ännu lefva i naturens omedelbara sköte utan behof af kulturens alla verktyg att förbättra och tillkrångla tillvaron.

Och när man ätit renkött och druckit kaffe timme efter timme och norrskenet därute började tändas i regnbågens alla färger, då rörde sig renpälsarna. Det ena hufvudet efter det andra böjde sig sömntungt mot grannen. Och utan besvär att reda sig en bädd sof fjällfolket snart sin barnasömn i det dunkla pörtet, där glöden pyrde bland askan. Det stönades och snarkades. Ingen lät sig störas af brudparen, som sökte sig väg ut till den stjärnklara natten för att i snön med renhudsvantarna under kinden lägga sig till hvila på den snöhvita bröllopsbädd, som himlen själf hade bäddat åt dem.

Stortjufven.

En historia af Carl Svenson Granér.

Detta är en gammal historia, som händt på en småländsk herrgård en gång i tiden. Gamla tant Cronström har berättat den för mig så här:

— Ser du, det var förr i tiden, då gamla tant inte var så gammal och ful som nu, det var, då jag var husmamsell på Lyckeby herrgård. Ja, det är många år sen i världen: Herre Gud, hvad tiden går.... Det led mot jul och på herrgården höll man på med storbaket. Likafullt måste herrskapet resa bort på besök hos en nära anförvant midt i den brådaste tiden. De reste ena dagen och skulle inte komma hem förrän nästa.

— Inte var jag glad åt det, berättar tant Cronström. Jag var ju bara nitton år då och jag skulle få hela ansvaret på mig. Men det var inte bara det. Vid den här tiden grasserade en stortjuf i trakten. Han hade brutit sig in på ett ställe några mil från Lyckeby, så vi var varnade. Men vi hade en stor, präktig hund och bra lås öfverallt, men litet kusligt var det likafullt...

Ja, herrskapet de reste, fortsätter tant, sedan hon tagit sig en pris ur sin stora snusdosa. Det var en svart och förskräcklig kväll och hunden tjöt utanför. Vi hade icke släppt honom lös ännu — jag skulle göra det, innan jag lade mig. Ute i köket pratade och skrattade pigorna. Jag höll just på att väga till kryddor och stod vid det stora skåpet i förrådsrummet, då en af pigorna kom och sade, att det var en kringvandrande handelsman i köket, om det var något, jag behöfde. Nu var det så, att jag behöfde nålar för ett stramaljarbete, så jag gaf mig ned till köket. Där satt handlaren, en liten liflig karl med renrakadt ansikte och ett par glada ögon, som lekte och blänkte i ljuset. Pigorna hade han redan förtrollat med dem, och de hade redan gjort en hel del inköp.

— Ja, jag satte mig på en stol alldeles bredvid handlarn och profvade ut mina nålar. Jag skall väl tala om, att vi hade långt till stan och att det inte var ovanligt med sådana där handelsmän, som kommo och gingo. Men den här hade en rappare tunga och ett gladare humör än någon, som varit i Lyckeby förut. Det är somligt folk man blir liksom bekant med förut. Så var det med honom.

När nu pigorna handlat och så husmamsellen, så säger karlen:

— Men får jag nu inte lof att sälja något till nådig frun själf?

— Herrskapet är borta, sade jag. Men i samma stund klack det till i mig. Jag tyckte det glimtade till i karlens ansikte. Det var som om det en sekund förbytts mot ett annat än det, jag tyckte jag kände så väl. Jag tänkte: det var ändå dumt berätta, att herrskapet var borta för en främling.

— Men karlen tog mig genast ur min ångslan.

— Och så är lilla mamsell ensam med pigorna i hela huset. De har förtroende för lilla mamsell. Det gör de rätt i. Lilla mamsell ser ut att kunna styra med ett helt hus. Men är lilla mamsell inte rädd?

— Rädd för hvad?

— Jag kommer från en herrgård norrut, sade han. De berätta, att den här rysliga stortjufven grasserar här i trakterna. Är inte mamsell rädd för honom?

— Jag är icke rädd, svarade jag och såg åter frimodigt på mannen, hvilken om en stund packade ihop sin kramlåda och gick.

När tant Cronström kommit hit i sin berättelse, var det, som om hon en stund glömt bort både mig och rummet, hon befann sig i. Det såg ut, som om hon helt försjunk i minnet af det, hon berättade. Så började hon åter sakta: — Det som kommer nu är både underligt och hemskt. Tänk dig det stora herrgårdshuset, som ligger där alldeles för sig själft i vinternatten. Det börjar lida mot midnatt men ännu arbeta pigorna ute i köket. Dag efter dag ha de arbetat, så de äro alldeles tröttkörda. Då jag går ut till dem, hålla de knappt ihop. Hela köksgolfvet och golfvet i rummet bredvid är fylldt med plåtar med bröd på. Nu skulle alla kakorna plockas ner i sina burkar.

— Kära vänner, sade jag till dem då. Jag ger er frist med det arbetet. Det är inte meningen ve skall arbeta öfver vår förmåga. Gå och lägg er. Vi stiga upp litet tidigare i morgon, så går det hop. Pigorna lydde gärna. Jag gick ut och löste hunden, som var så förunderligt tam och stilla, alldeles som om han varit sjuk. Snart sof hela huset.

— Hela huset sof, men inte jag, fortsatte den gamla efter en paus. Jag kan minnas än, hur jag låg där och skalf i bädden, då jag hörde ljud utanför. Jag hade flyttat in min bädd i stora salen, där allt det dyrbara silfret var inlåst i ett skåp. Några dagar förut hade jag putsat det, och jag minns, hur jag vägde de tunga, vackra skedarna i handen, då de voro färdiga, en efter en. De föreföll mig nu som den största obetänksamhet. Men det är så underligt i livet och jag har märkt det ofta, att vi förvarlata att lysa för alla dyrbara ting, fast fara hotar...

...Ja, ja, där låg jag i mörkret. Jag måste ha fallit in i halfslummer, då jag plötsligt fick förnimmelsen af, att någon var i rummet. Jag låg alldeles stilla, som förlamad. Någon tassade på golfvet, närmare min säng. Nu stod han där. Gud, om jag fått slå täcket öfver ansiktet, men jag låg med det rakt upp. Ljuset af en lykta föll hastigt öfver mitt ansikte, fast dämpadt. Jag låg stilla, men denna känsla att den främmande mönstrade mitt ansikte för att se, om jag sof, fyllde mig med namnlös skräck. Så svann ljuset. De smygande stegen hördes åter. Nu var han vid skåpet. Några ögonblick och jag hörde ett sakta klingande ljud. Nu plockade han ut silfret, stegen hördes igen, nu var han åter vid skåpet, så kom han åter mot sängen, där jag låg. Jag måste ha förlorat medvetandet af den förfärliga spänning, jag utstått. Jag vaknade till och då minnet af det passerade åter stod för mig, var jag i ett ryck ur sängen. Jag tände ljus. Nästa sekund stod jag vid skåpet. Det var uppbrutet, allt silfret borta. Darrande sprang jag ut till det rum, där pigorna bodde och fick dem väckta. Vi tände ljus och en af pigorna störtade ut i mörkret till ett af torpen för att få ett par karlar till hjälp. Men det var ju inget att göra. Natten var alldeles svart och vi hade ju inga spår. Vi fingo invänta den nya dagen.

— Men vet du, hvad vi så gjorde. Jo, för att vi skulle få litet annat att tänka på, ty pigorna voro halfdöda af skräck, så föreslog jag, att vi skulle plocka ner alla kakorna, som låga på plåtarna i köket och ett angränsande rum. Vi hade redan från början förvissat oss om, att tjufven tagit sig in i köket, gått genom det och det angränsande rummet, där det också stod fullt med småbröd på plåtar, och så in i stora salen. Men plåtarna stodo alldeles orubbade och inte ett bröd var söndersmuladt — ja, det förvånade vi oss alla öfver. Hade karlen flugit öfver alla plåtarna? Och hunden? frågar du. Jo, han låg död ute i hundkojan, då vi sågo efter. Han hade blifvit dödad med något bedöfningsmedel, kom det fram senare.

— Nästa dag så fort möjligt skickade vi bud till kronolänsman, och innan herrskapet kom hem, hade spaningarna börjat. Svårt var det för mig ta emot herrskapet och berätta, det som händt. Men nådig frun tog mig i famn och sade: Tacka Gud att du kommit från det med lifvet, ty det är dock värdefullare än allt vårt silfver.

Några dagar efter blef tjufven gripen och förd till Lyckeby, där ett förhör skulle hållas. Då jag kom in och skulle vittna, så satt det en hel del karlar, som jag inte kände, och jag undrade på, hvem af dem, som var tjufven. Jag kände ingen af dem, som voro med kommissarien mer än den lille handlaren, som varit inne i köket aftonen innan inbrottet. Han är väl med som vittne, tänkte jag. Ja, där stod jag med nedslagna ögon, så rädd, som om jag varit brottslingen.

— Såg mamsell den person, som gjorde inbrottet här vid Lyckeby?

— Nej.

— Då kan mamsell inte peka ut honom bland dem som äro här i rummet?

— Nej.

— Har mamsell inte sett någon af karlarna förr härinne?

— Jo, en.

— Hvilken då?

— Handlarn.

— Var det han, som var inne i köket aftonen innan stölden? Se noga på honom, sade kommissarien.

Jag betraktade den lille mannen. Första ögonblicket hade han det spelande uttrycket i sitt ansikte, detta uttryck, som gjorde ett sådant godt och förtroendeingifvande intryck, men i nästa stund skiftade han och jag såg ett främmande gåtfullt och skräckinjagande ansikte. Jag darrade för en hastig aning.

— Han är det, som är den beryktade stortjufven, sade kommissarien.

Så vidtog förhöret och mamsell fick redogöra för det ena och det andra. Då detta var slut, bad brottslingen till sist få göra en fråga. Det fick han.

— Sof verkligen inte lilla mamsell? frågade han med sitt spelande och vinnande uttryck i ansiktet.

— Nej.

— Aldrig trodde jag att en sådan liten mamsell kunde vara så modig och stark, sade han. Men hade jag vetat...

Han fullbordade inte meningen och ingen kunde förmå honom gé besked om, hvad han ämnat göra, ifall han vetat, att mamsell inte sof.

Den gamla tystnade i sin berättelse och vi sutto båda och funderade på den. Till sist sade hon:

— Historien är inte slut än — inte riktigt. Den unga herrgårdsmamsellen blef äldre, sade hon. Hon gifte sig och kom att bo i en helt annan trakt af landet. Det gick väl tjugo år och mer kanske. Under denna tid hade hon då och då läst om stortjufven i tidningarna. Han kom ut ur fängelset, begick nya brott och kom in igen. Jag bodde i en liten stad vid en gränd och vi hade vårt sofrums fönster ut mot gränden. En natt vaknade jag i förfärlig ångest. Jag tyckte mig se ett ansikte tryckt mot rutan. Det var på nedra botten vi bodde. Jag väcker min man och vi tänder ljus. Jag tyckte precis det stod en karl och såg in genom rutan, sade jag. Jag känner mig så orolig, samma känsla är det, som jag kände den där gången för så många år sen i Lyckeby. Jag nade förstås berättat den där historien för min man. Det gick några dar. Så fick vi höra, att stortjufven, som nu en tid varit lös, åter blifvit gripen i en socken några mil från den stad, där vi bodde. Men om han verkligen passerat staden den natt, jag berättat om och om han varit vid vårt fönster — det fick jag aldrig veta.

Den gamla slutade sin berättelse. Hon slog på locket af sin snusdosa, tog en pris och riftade bort med näsduken de korn, som råkat falla på halskråset.

— Det var en underlig historia, sade jag.

— Ja, sade hon. Men det jag mest undrar på det är, hur karlen där på Lyckeby kunde ta sig fram öfver alla bakplåtarna utan att förstöra en enda kaka. Det förvånar mig allra mest, när jag kommer ihåg den historien.

VAKET LIF.

Fasta steg i säker takt,
ensam eller hälst med andra,
drifven fram af längtans makt,
rakt framåt i hurtig takt,
så sin väg skall människan vandra.
Icke som masken ringlande,
icke stapplande som ett barn,
icke ett raglande rusigt skarn,
icke vacklande och vinglande — nej,
fasta steg och stadig gång
under samfälld sång!

Rena toner, klara ord,
tankar utan dok och slöja,
rop, som väcka sömntyngd jord,
morgonglada allvarsord,
så sin röst skall människan höja.
Icke som ett vilddjur vrålande,
icke lallande tomt och dumt,
icke mumlande slött och stumt,
icke best och drucket skrålande —
nej,
klara ord och klangfull sång
lifsvägen lång!

Rus och somn och sot och död
Törstar du, ger skogens källa
läskande och härlig mjöd.
Fryser du ger solen glöd.
Så sin färd skall människan ställa —
icke in i mörka gränderna,
i rusets dvala, i krogens graf,
men ut i skogar i berg och haf,
ut att sprida lif i länderna — ja,
vaket lif och solklar sång
i takt med tidens gång!

Karl-Erik Forsslund.

Inte troligt.

Lallande Johnson och suddige Pettson gingo och flanerade, hvarvid de hittade en sölfdollar. Det vardt dispyt om hvad de skulle använda den till. Pettson fann till sist på råd, talade och sade:

"Vi singla mä den å kommer höf vedet upp, då går vi te O'Learys saloon å kommer andra sidan opp, då går vi te Swansons saloon; men skulle den rackarn ställa sig på kant, då... då spara vi den tell i kväll."

Bland nordbor i Amerika

Af eldsvåda förstördes nyligen Nels Petersons affärsbygnad i Albia, Ia.

Af brist på lefnadsmod tog nyligen Edward Carlson i 609 Wabash ave., Menominee, Mich., sitt lif.

Oscar Christianson i Aurora town ship, Minn., träffades nyligen af ett vådaskott i hufvudet och afled omedelbart.

Som kommissariekandidat vid nästa val i Duluth, Minn., torde vår lands man entreprenör O. W. Olson komma att uppträda.

Journalisten Gunnar Wickman har antagits af den svenska illustrerade tidskriften "Hvar 8 Dag" till dess representant vid världsutställningen i San Francisco, Cal.

Befordrad. Bland dem som vid Northwestern National Banks i Minneapolis, Minn., bolagsstämma erhöllo befordran, är bankens kassör A. W. Ostrom, som nu blef vice-president.

Daniel T. Nelson från Mayville, N. Dak., som erhöll Rhoades stipendiet 1914, deltager nu i nödhjälpsarbetet i Belgien under den amerikanska kommitténs ledning. Han vistas med ett 50-tal stipendiater i Belgien.

Mord. En landsman, Charles Peterson i Sioux City, Ia., kom härförleden i träta med en man vid namn Wm. Flanagan och blef nedskjuten och dödad af denne. Flanagan häktades och ställdes under $10,000 borgen.

Eberhart öppnar kontor. Förre guvernör Eberhart återvände i fredags f. v. från Chicago och kommer i dagarne att såsom representant för Widell Concrete Construction Company i Kankató öppna kontor i 311—312, Dispatch building, St. Paul, Minn.

Arresterad för dråp. Anton Säther i Spokane, Wash., som för någon tid sedan arresterades efter att ha skjutit mrs Anna Jeffers, en hotellföreståndarska där i staden, i ena foten, kommer att undergå rannsakning i snperiorrätten. Han står nu anklagad för öfverfall i afsikt att döda.

Olof Goldstrand i Rhinelander Wis., har för tredje gången utnämnts till assistant sergeant-at-arms i assemblyn i Madison, Wis. Detta blir hans femte tjänstetermin i hufvudstaden, ty först var han polisman under två sessioner. Goldstrand är skåning till börden och född i Genarp socken.

"Thoreshammars maskinverkstäder" är namnet på en ny anläggning, som nyligen börjat uppföras nära Puyallup, Wash., af vår landsman Andell Anderson, förut anställd som maskinist vid McCormick-sågverket i Tacoma. På engelska heter den nya fabriken "Thorshammer Machine Works".

Öfverdomare Harry Olson kommer att uppträda som republikansk borgmästarekandidat i Chicago. Denna förklaring afgaf han nyligen efter det han mottagit försäkran om att äfven progressisterna och den självständiga valmanskåren gynnade hans kandidatur och komma att understödja honom vid valurnan.

Lindbergs anklagelse. I ett tal i kongressen förliden dag anklagade vår landsman kongressman Lindbergh från Minnesota president Wilson för att ha "förrådt landet" genom utnämningen af Paul M. Warburg och andra medlemmar af den federala reservnämnden. Lindberghs tal var svar på ett bref, som af Henry B. Joy i Detroit blifvit sändt till kongressens alla ledamöter och hvari denne klandrar Lindbergh för hans resolution att kongressen skulle göra en undersökning ej blott af reservbanken i Chicago utan af hela systemet.

Fyra beväpnade banditer inkommo den 22 jan. på kvällen i C. A. Wennerstrands speceriaffär i 6742 Yale ave., Chicago. De drogo där upp sina revolvrar och tvungo med dessa de innevarande att hålla sig stilla melan kassalådan undersöktes. I denna fanns det $83, som togs för godt pris. Bofvarne voro dock ej nöjda med hvad de sålunda fått, utan vände sig mot Wennerstrands hustru, bodbetjänten Walgren och en annan innevarande person, i afsikt att genomsöka samtligas fickor. Wennerstrand rusade dock hastigt ned i källaren och släckte det elektriska ljuset. Bofvarne blefvo däraf skrämda, så att de rusade ut utan att ha fullbordat sin afsikt. Alla spaningar efter dem voro fruktlösa.

Skandinavisk konst i Minneapolis. Planer för den första utställningen af skandinavisk konst i Amerika, hvilken skulle hållas i Minneapolis nya konstmuseum, dryftades å Scandinavian Art Society of Americas andra årsmöte, som hölls nyligen å Odinklubben i Minneapolis. Detta sällskap bildades under ledning af personer från Minneapolis för omkring ett år sedan och omfattar ett medlemskap af 160 ledande skandinaver i Amerika. Studerande och bevarande af svensk, norsk och dansk konst, kultur och vanor bland dessa länders afkomlingar är organisationens ändamål. Kvarter i Minneapolis konstmuseum, hvilket öppnades den 7 jan. ha anvisats det skandinaviska sällskapet. Lauritz S. Swenson i Minneapolis är sällskapets president; ex-guv. Eberhart och T. J. Skellet äro vice presidenter; E. E. L. Nelson kassör och dr Soren P. Rees sekreterare.

Forna kamrater mötas. I de bekanta "tvillingstäderna" i Minnesota, St. Paul och Minneapolis, har man nyligen haft tillfälle att höra ej mindre än två af de forna primadonnorna vid Stockholms opera, Esther Osborn och fru Jula Claussen. Egendomligt nog skulle dessa välkända primadonnor sammanträffa här efter några års skilsmässa, och glädjen var ömsesidig, då de nyligen återsågo hvarandra på Radison hotell i Minneapolis. De båda sångerskorna voro icke allenast goda vänner under Stockholmstiden utan sjöngo ofta tillsammans på operan. Så t. ex. i "Butterfly", där miss Osborn sjöng titelrollen, utförde fru Claussen ofta väninnan Zazuskis roll. Sammaledes i den svenska operan "Den bergtagna", hvari fru Claussen var bergadrottningen och miss Osborn utförde titelrollen. I den vänsälle kapten Claussens hem var miss Osborn en mistan daglig gäst, och nu fick hon i St. Paul mottaga sin sångarkamrat i sina föräldrars, kapten och mrs Jos. E. Osborn, hem i Merriam Park.

En ädel handling kan man med skäl kalla den som Swante Swanberg i 3950 Shoshene st., Denver, Colo., utfördt för Olof Björnson i 4985 Wyondotte st., hvilken genom en olyckshändelse för flera år sedan, medan han tillsammans med en kamrat var ute på jakt, fick sitt ena ben genomskjutet af ett hagelskott. Sedan blodförgiftning inträdt, måste han låta amputera benet. Swanberg, som är en utmärkt finsnickare, förfärdigade ett vackert förmaksbord af allehanda utsökta importerade träslag, inlagda på konstnärligt sätt, och utskref sedan en lottsedelslista och sålde lotter till 25c. stycket för bordet. På så sätt samlade han $100 för att köpa ett artifigiellt ben för Olof Björnson. Den som försökt samla en stor summa 25-centare vet hvilket ihärdigt arbete som fordras, och detta vid sidan af det arbete han nedlagt vid förfärdigandet af bordet. Det finns ännu svenska män, med hjärtat på rätta stället och med mod i barmen att arbeta och försaka för sina medbröder.

Hundraåring. Mrs Carl Engberg i Detroit, Minn., antagligen den äldsta kvinnan i Becker county, firade nyligen sin 100:a födelsedag. Mrs Engberg, som är född i Sverige och kom till Amerika 1878, har fyra söner, 21 barnbarn och 31 barnbarnsbarn. Hon har ända tills de senaste åren varit vid god hälsa.

Ny svensk sångare. Harald Larson heter en ung man, som i dagarne anländt till Duluth, Minn., för att efterträda David A. Söderquist som solosångare i Pilgrim Congregational church. Larson har tjänstgjort som kyrkosångare i flera af Chicagos kyrkor, och han lär vara i besittning af en synnerligen klangfull baryton.

Svensk pristagare. Vår landsman A. Victor Anderson i Decker, Tex., var en af de lyckliga vid senaste hönsutställningen i Austin. Med sina "Hvita leghorns" vann han ett första, ett andra, två tredje och ett fjärde pris. Han har i höst uppsatt ett präktigt hönshus, och hela hans gård är öfversållad med de hvita fåglarne.

Mördad svensk. Missämja mellan grannar hade nyligen till följd att Clarence W. Spires, 48 år, nedsköt P. A. Larson, 62 år, nära Proebstel, Wash. Då de två, som båda voro beväpnade, möttes utanför Spires nybygge, nedsköts Larson af Spires. Tre skott träffade Larson, däraf ett i ryggen. Spires uppger att han sköt i självförsvar.

FURNITURE
on Easy Payments
OVERLAND
MAIN & ALEXANDER

Symaskiner och fonografer saljas eller uthyras. — Delar till alla sorters maskiner. Använda maskiner till godtköpspris. Nya Singers — kontant eller lätta villkor.
J. E. BRYANS,
531 Sargent ave. Winnipeg.

PRIVAT ÄKTENSKAPSBYRÅ. — Vi introducera personer, som vilja ingå äktenskap både på landet och i staden. — Detta är vårt sjunde lyckliga år. — Otaliga lyckliga äktenskap. Hemlighet garanteras. Besök eller skrif till Ford & Simmons, 984½ Main Street, Winnipeg, Man.

G. NOBLE,
LÄSSMED.
Dörrexpert. Specialist på Yale-lås. Kassaskåpskombinationer. Rakhyflar slipas.
Tel. Garry 2040. 237 Notre Dame ave.

Koffertar, väskor, hushållssaker levereras eller förvaras.
ISABEL BAGGAGE & TRANSFER STORAGE
Lägsta priser.
Tel. Garry 1098. 83 Isabel Street.

UNGA MÄN
som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co:s berömda bok
"LIFVETS HEMLIGHETER"
Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i försegladt omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den välkända läkarefirman
N. ROSENBERG CO., 180 N. DEARBORN ST., CHICAGO, ILL., U. S. A.

SAND OSS 10 CENTS
så erhåller ni vår
SVENSKA KALENDER OCH ÅRSBOK FÖR 1915.
144 sidor! Största, innehållsrikaste och värdefullaste svenska kalender i Amerika.
Innehåller bland annat: Fullständig Almanack för 1915. Omkring 20 sidor skämt och lustiga historier. Statistiska upplysningar om Sverige, U. S. och alla andra länder. Varor, som fritt införas i Sverige. Karta öfver Sverige. Järnvägsbiljetter inom Sverige. Sveriges konsuler i U. S. och Canada. Inkomstskattelagen (ny), Currency Law (ny), Shermans Antitrustlag (modifierad), Konkurslagen, Lagar om medborgarskap, Mespass, Immigranter, Homestead, Senatorval, c. s. v. U. S. tulltariff. Fullständiga postunderrättelser. En mängd affärsformulär. Kokbok, upptagande äkta svenska maträtter. Tolstois krigsprofetia (af oförtalt intresse just nu). U. S. presidenter. Massor af andra upplysningar m. m., som af utrymmesskäl icke kunna specificeras.
Svensk-Amerikansk Sångbok och Musikalbum för 1915.
I år ha vi utgifvit 1sta häftet af en kommande serie af ofvannämnda sångbok och musik album. Tryckt å fisfint papper, storlek 7½x10 tum, synnerligen elegant omslag. En prydnad för hemmet. Innehåller ord och musik (piano): Du gamla du friska, Ack Värmeland du, Den lustige kopparslagaren, Men det gjorde mamma, Finska ryttarets, Björneborgarnas och Kronobergs reg. par. marscher, Fiskar- och Kvässarvalserna samt America, Home Sweet Home, Old Kentucky, Yankee Doodle, Old Black Joe, Old Folks at Home, The Red, White and Blue, Battle Hymn of the Republic, Annie Laurie. — Det vanliga priset å dessa stycken, ord och musik är $2.00. Vårt pris är 25 cents. Men, till lika köpare af vår Kalender för 1915 skola vi sälja vår Sångbok för 15 cents eller 25 cents för båda, portofritt.
Första häftet af det stora verket "VÄRLDSKRIGET"
af kapt. Alexis Kuylenstjerna (Mustafa) har anländt från Sverige. Önskar Ni en rikt illustrerad historia om pågående krig? Önskar Ni veta ALLT om detta krig i rätt följd från dess början (mordet i Sarajevo) med alla lögnaktiga uppgifter uteslutna? Den välkände förf. "MUSTAFA" är en god borgen för att läsaren får en verkligt underhållande och läsvärd framställning af kriget. Finfinaste originalillustrationer komma att öfverflöda i arbetet. — Sänd oss 15c för 1:sta häftet. Eller sänd oss 30, 45 eller 60c, o. s. v., så sändas häft. 2, 3, 4, o. s. v., så fort de hitkomma. Agenter antagas. Hög provision.
SE HAR VARA ERBJUDANDEN: För 10 cents erhålles vår KALENDER. För 15 cents erhålles första häftet af "VÄRLDSKRIGET". För 25 cents erhålles VÅR KALENDER OCH SÅNGBOK eller också VÅR KALENDER och 1:STA HÄFTET AF "VÄRLDSKRIGET". För 35 cents fås ALLA TRE. ALLT PORTOFRITT.
Skynda rekvirera! Sänd silfver eller money order till
GUS BROBERG & CO., Dept. 10, 342 N. Clark St., Chicago, Ill.

GRAND CAFE
Äkta svensk servering af svensk personal. "MEAL TICKETS".
Godt kaffe med tillbehör. Vällagad svensk mat. Goda vofflor serveras.
Lokalen har utvidgats med ett stort musik- och sällskapsrum, en passande samlingsplats för den svenska ungdomen.
C. H. LARSON, ägare. 387 Logan Ave.